

แต่... .

นักโทษประหาร

คนต่อไป

นักโทษ ประหาร

แสง จันทร์งาม

หนังสือเล่มนี้

จัดพิมพ์ด้วยเงินบริจาคของผู้มีจิตศรัทธา

เพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทาน หากท่านได้รับหนังสือเล่มนี้แล้ว

ขอได้โปรดตั้งใจศึกษาหนังสือเล่มนี้

ให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น

เพื่อให้สมตามเจตนารมณ์ของผู้บริจาคทุกๆ ท่านด้วยเทอญ

นักโทษประหาร

โดย ศาสตราจารย์เกียรติคุณ แสง จันทร์งาม

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน (สิงหาคม ๒๕๕๕)

จำนวนพิมพ์ ๕,๐๐๐ เล่ม

โดย คุณวิโรจน์ วรรณพรตน์ และคณะ

ออกแบบและเอื้อเพื่อการเผยแพร่ธรรมโดย

สำนักพิมพ์ธรรมดา

โทรศัพท์ ๐-๒๘๘๘-๗๐๒๖, ๐-๒๘๘๘-๘๓๕๖

โทรสาร ๐-๒๘๘๘-๘๓๕๖

พิมพ์ที่โรงพิมพ์เม็ดทราย

๘๘/๙-๑๐ ถนนจรัลสนิทวงศ์ แขวงอรุณอัมรินทร์

บางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

อนุโมทนาพจน์

คุณวิโรจน์ กรัณทรัตน ได้เขียนจดหมายมา มีใจความตอนหนึ่งว่า “เนื่องด้วยกระผมและคณะมีความประสงค์จะจัดพิมพ์หนังสือธรรมะที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย เพื่อเผยแผ่เป็นธรรมทาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ไม่เคยมีพื้นฐานความเข้าใจหรือความสนใจในคำสอนทางพระพุทธศาสนามาก่อน ชื่อหนังสือ “นักโทษประหาร” ทำให้ผู้ที่ได้รับหนังสือมีความสนใจที่จะอ่านเนื้อหาภายใน การดำเนินเรื่องของหนังสือก็ชวนให้ติดตามอ่าน อีกทั้งปริศนาธรรมในเนื้อหาแต่ละส่วนเมื่อไขกุญแจออกมาแล้ว ก็แฝงไปด้วยสัจธรรมความเป็นจริงแห่งชีวิตที่ผู้ใดจะปฏิเสธมิได้... จึงขอถือโอกาสนี้กราบเรียนขออนุญาตท่านอาจารย์ในการจัดพิมพ์หนังสือ “นักโทษประหาร” เพื่อเผยแผ่เป็นธรรมทาน”

ข้าพเจ้าอนุญาตให้คุณวิโรจน์และคณะจัดการพิมพ์ “นักโทษ
ประหาร” เพื่อแจกเป็นธรรมทานได้ตามประสงค์ และขออนุโมทนาใน
กุศลเจตนาและในกุศลธรรมของคุณวิโรจน์และคณะมา ณ โอกาสนี้

ขอให้บุญกุศลที่เกิดจากธรรมทาน อันเป็นยอดแห่งทานทั้งปวงนี้
จงคุ้มครองปกป้องปกคคุณวิโรจน์และคณะให้มีแต่ความสุขความเจริญ
โดยธรรม ในธรรม เพื่อธรรมทุกกาลทุกสถานที่ เทอญฯ

แสลง จันทรงาม
ศาสตราจารย์เกียรติคุณ

เชียงใหม่

สิงหาคม ๒๕๕๔

ท่านผู้บัญชาการเรือนจำได้เล่าให้เราฟังว่า นักโทษที่อยู่ในเรือนจำนั้น ต้องโทษตั้งแต่ ๑๐ ปีลงมา ถ้ามีโทษเกิน ๑๐ ปีก็ส่งไปกรุงเทพฯ ความผิดส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สิน ทางกรรณการเรือนจำให้อาหารและเสื้อผ้าแก่นักโทษ และมีระเบียบบังคับให้กิน นอน ทำงาน เล่นตามเวลา ภายในเรือนจำมีห้องสมุด มีการเปิดสอนวิชาชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา และธรรมศึกษา ให้แก่นักโทษที่สนใจสมัครเรียน นับว่าทางเรือนจำได้เอาใจใส่ต่อสวัสดิการ และให้บริการแก่ผู้ต้องขังเป็นอย่างดี ทำให้ผู้ต้องขังมีความสะดวกสบายตามสมควรแก่อดีตภาพ

แต่แม้จะมีความสบายกาย นักโทษทุกคนก็หาได้ลืมไม่ว่าตนเป็นผู้ต้องขังไร้อิสรภาพซึ่งเป็นยอดปรารถนาของทุกคน ข้าพเจ้าสังเกตเห็นผู้ต้องขังเหล่านั้นมีหน้าหม่นหมองไร้ราศี ขาดแววแห่งความสุขสดชื่น แม้จะยิ้มด้วยความพอใจต่อวาตะของผู้อภิปรายบางท่าน ก็เป็นการยิ้มแหยๆ เฉพาะที่มุมปาก ไม่ใช่การยิ้มอย่างเบิกบานหัวใจใบหน้า ทุกคนปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะออกไปให้พ้นจากเนื้อที่ ๒ ไร่เศษ แวดล้อมด้วยกำแพงสูงทั้ง ๔ ด้านนั้น อยากออกไปดูและสูดอากาศบริสุทธิ์ภายนอกกำแพงคุก อยากออกไปชมต้นข้าวอันเขียวชะอุ่มในทุ่งนาอันกว้างขวางสุดสายตา อยากออกไปดำผุดดำว่ายกระแสน้ำแห่งอิสรภาพ ซึ่งกำแพงทั้ง ๔ ด้านกั้นไว้ เฉพาะอย่างยิ่งอยากออกไปสู้อ้อมกอดอันอบอุ่นของภรรยาและบุตรซึ่งตั้งตาคอยอยู่ทางบ้าน

เมื่อได้เห็นสภาพของนักโทษแล้ว ข้าพเจ้าเกิดความสงสารอย่างจับใจ สงสารเห็นใจเพื่อนมนุษย์ที่กำลังได้รับความทุกข์ ข้าพเจ้าได้

ปรารภกับอาจารย์บุพพพันธ์ว่า ถ้าเป็นไปได้เราควรหาทางเข้ามาทำ
กรรมสงเคราะห์แก่นักโทษเหล่านี้เป็นการประจำ เพราะเขาเหล่านี้เป็น
คนป่วยที่กำลังต้องการยาอย่างแท้จริง การเผยแพร่ธรรมะในเรือนจำ
เป็นการยิงลูกศรถูกเป้าหมาย เพราะการเผยแผ่มีจุดประสงค์สำคัญ
คือ ทำคนชั่วให้เป็นคนดี เรือนจำอาจถือได้ว่าเป็นที่อยู่ของคนชั่ว ถ้า
เราสามารถกลับจิตกลับใจเขาได้แม้เพียง ๔-๕ คน ก็จะเป็นมหากุศล
และเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ ศาสนาอย่างมาก เราไปเทศน์ ไป
แสดงปาฐกถาที่อื่นล้วนแต่คนดีๆ มาฟังทั้งนั้น คนเหล่านั้นแม้จะไม่ได้
ฟังเทศน์เลย เขาก็จะไม่ทำชั่ว เป็นการวางยาแก่คนไม่ป่วย อาจารย์
บุพพพันธ์เห็นด้วย และจะติดต่อกับผู้บัญชาการเรือนจำเพื่อดำเนินการ
ต่อไป

เรือนจำใหญ่

ตั้งแต่วันนั้นมา ข้าพเจ้าก็เกิดความสนใจในคนประเภทที่เรียกกันว่านักโทษและเรือนจำ วันหนึ่งเมื่อมีโอกาสจึงได้ไปเยี่ยมเรือนจำมหันตโทษอีกแห่งหนึ่ง และได้พบเห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์น่าสนใจเหลือล้ำยิ่งกว่าที่พบเห็นมาแล้วในเรือนจำกลางเชียงใหม่ ข้าพเจ้าแทบไม่เชื่อว่าสิ่งที่ได้พบเห็นในเรือนจำนั้นเป็นความจริง แต่ข้าพเจ้าก็ขอยืนยันกับท่านผู้อ่านว่า มันเป็นความจริงจริงๆ เพราะเหตุผลบางประการ ข้าพเจ้าจะยังไม่บอกท่านว่าเรือนจำนั้นอยู่ที่ไหน

สิ่งแรกที่ประทับใจข้าพเจ้าก็คือ ความกว้างใหญ่ไพศาลของเรือนจำนั้น มันกว้างใหญ่จริงๆ จนมองไม่เห็นกำแพงที่ล้อมอยู่โดยรอบ และจำนวนนักโทษที่ถูกขังอยู่ภายในเรือนจำนั้นก็มากมายเหลือคณนา ประกอบด้วยคนทุกชนชั้นวรรณะ เจ้าหน้าที่เรือนจำและผู้คนก็มี

จำนวนมากมายพอกๆ กับจำนวนนักโทษ ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่า มันน่าจะเป็นมหานครแห่งหนึ่งมากกว่าเรือนจำ

ท่านผู้บัญชาการเรือนจำ ซึ่งเป็นชายผิวคล้ำร่างใหญ่อายุประมาณ ๕๐ ปี ได้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังว่า “นักโทษทุกคนในเรือนจำนี้ ล้วนแต่ต้องคดีอุกฉกรรจ์ที่จะต้องประหารชีวิตทั้งสิ้น”

ข้าพเจ้าถึงกับสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ทราบข้อเท็จจริงอันนี้ พยายามระงับใจให้เป็นปกติ แล้วก็เรียนถามท่านผู้บัญชาการฯ ว่า “นักโทษเหล่านี้ส่วนมากทำความผิดอะไรครับจึงถูกส่งตัวมาคุมขังที่นี่”

“ผมไม่ทราบและไม่สนใจว่าใครทำความผิดอะไรมาก่อน” ผู้บัญชาการฯ ตอบ แสดงความยิ่งใหญ่อยู่ในน้ำเสียง “นั่นเป็นหน้าที่ของตำรวจและศาล เมื่อตำรวจจับผู้กระทำความผิดได้ก็ส่งตัวให้ศาลดำเนินคดี เมื่อศาลพิพากษาเสร็จตำรวจก็คุมตัวนักโทษมาส่งผม ผมก็คุมขังไว้และจัดการประหารชีวิตตามชอบใจ ถ้าคุณอยากทราบว่าเขาทำผิดอะไร คุณลองไปถามนักโทษคนนั้นดูซิ” ผู้บัญชาการฯ ชี้มือไปที่นักโทษคนหนึ่ง ซึ่งกำลังนั่งถอนหญ้าอยู่ใกล้ๆ

“นี่คุณ คุณทำความผิดอะไรจึงต้องมาถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำนี้” ข้าพเจ้าถามด้วยเสียงสุภาพ

นักโทษคนนั้นเงยหน้าขึ้นมองดูข้าพเจ้า ดูเห็นข้าพเจ้าเป็นสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง ดวงตาของเขามีแววขุ่นแสดงว่าไม่พอใจอย่างมาก “คุณเป็นใครมาจากไหน?” เขาถามด้วยเสียงเคียด “ผมไม่ได้

ทำผิดอะไร ผมไม่ใช่นักโทษ ผมไม่ได้อยู่ในเรือนจำ!” เขาตอบด้วยเสียงดังลั่น

ข้าพเจ้าถึงกับยืนอ้าปากค้างด้วยความงงัน ต่อพฤติกรรมประหลาดของนักโทษคนนั้น เมื่อไม่รู้จะได้คำตอบอย่างไร จึงหันไปมองผู้บัญชาการฯ ด้วยหวังจะได้รับคำชี้แจงเพิ่มเติม อย่างน้อยท่านก็อาจจะบอกข้าพเจ้าว่านักโทษคนนั้นเป็นคนเสียจริตหรืออะไรทำนองนั้น แต่แล้วข้าพเจ้าเองเกือบจะกลายเป็นคนเสียจริตไป เพราะท่านผู้บัญชาการฯ และเจ้าพนักงานอีก ๔-๕ คน ซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ได้หัวเราะเยาะขำขันพร้อมกันและไม่พูดว่าอะไร ข้าพเจ้าบอกไม่ถูกว่าขณะนั้นรู้สึกอย่างไร ทั้งโกรธ ทั้งงง ทั้งประหลาดใจระคนกัน

“เอ นี่นักโทษคนนั้นบ้า หรือว่าท่านบ้า หรือว่าผมบ้ากันแน่”
ข้าพเจ้าโพล่งออกมาด้วยความหัวเสียจนขาดสติสัมปชัญญะ

“บ้าด้วยกันทั้งนั้น” ผู้บัญชาการฯ ตอบหน้าตาเฉย

ชีวิตในเรือนจำ

หลังจากเหตุการณ์ประหลาดนั้นแล้ว ท่านผู้บัญชาการฯ ก็พาข้าพเจ้าตระเวนชมเรือนจำต่อไป ตลอดระยะทางที่เดินผ่าน ข้าพเจ้าเห็นนักโทษรวมกันทำงานอยู่เป็นกลุ่ม ๆ ละ ๕ คนบ้าง ๖ คนบ้าง ทุกคนทำงานอย่างเอาจริงเอาจัง หน้าตาและเนื้อตัวชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ งานที่นักโทษทำก็มีทุกประเภท เช่น บางกลุ่มก็ปลูกผักในสวนของเรือนจำ บางพวกก็เป็นช่างไม้ บางพวกก็เป็นช่างเหล็ก บางพวกก็เป็นช่างทอง บางพวกที่มีความรู้ก็ทำงานเป็นเสมียน บางพวกก็ค้าขายอยู่ในเรือนค้าของเรือนจำ ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจมากที่ได้เห็นนักโทษทำงานกันอย่างขยันขันแข็ง จึงได้ถามท่านผู้บัญชาการฯ ว่า “ผลประโยชน์ที่ได้จากการทำงานเหล่านี้ ทางเรือนจำแบ่งให้นักโทษบ้างหรือไม่ หรือเอาไว้เป็นของหลวงหมด”

ผู้บัญชาการฯ ตอบว่า “ผลประโยชน์ที่นักโทษทำได้ตกเป็นสมบัติของนักโทษนั่นเอง ทางการเรือนจำไม่เกี่ยวข้องเลย แต่เมื่อเขาถูกประหารชีวิตตายไปแล้ว สมบัติของเขาทั้งหมดจะต้องตกเป็นของเรือนจำ แต่ตราบเท่าที่เขายังมีชีวิตอยู่ เขาสามารถจะหาทรัพย์สินและใช้ทรัพย์สินของเขาได้อย่างเต็มที่ เพราะฉะนั้นนักโทษของเราทุกคนจึงตั้งหน้าทำงานด้วยความขยันขันแข็งโดยไม่ต้องบังคับ บางคนทำงานทั้งกลางวันกลางคืนก็มี”

ข้าพเจ้าถามขึ้นว่า “ที่เรือนจำกลางเชียงใหม่เขามีการให้อาหารตามเวลา มีการให้เครื่องนุ่งห่ม ผมอยากทราบว่า ที่เรือนจำนี้มีการให้อาหารและเสื้อผ้าหรือไม่?”

“ไม่มี” ผู้บัญชาการฯ ตอบ “เราไม่ให้อาหาร หรือเสื้อผ้าแก่นักโทษ เพราะนักโทษแต่ละคนมีสิทธิหาเองได้ ทำงานได้ ทางเรือนจำเลยปล่อยให้ทุกคนช่วยตัวเอง แต่ทุกคนก็มีพอกอยู่พอกกิน มีบางรายเหมือนกันที่เกียจคร้านหรือไร้ความสามารถ ไม่อยากทำงาน ไปเที่ยวขโมยหรือปล้นสะดม หรือฉ้อโกงเอาทรัพย์สินของนักโทษคนอื่นมาเลี้ยงชีวิต”

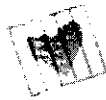
“มีการปล้นกันภายในเรือนจำนี้ด้วยหรือครับ?” ข้าพเจ้าถามด้วยความประหลาดใจ

“มี” ผู้บัญชาการฯ ตอบ “มีการปล้นกันทุกวัน มีการทะเลาะวิวาทกันทุกวัน มีการตีรันฟันแทงกันตายทุกวัน”

“แล้วทางการเรือนจำจัดการอย่างไรกับนักโทษใจร้ายที่ฆ่าเพื่อน
นักโทษตายในเรือนจำ?” ข้าพเจ้าถาม

“ไม่ทำอะไร” ผู้บัญชาการฯ ตอบ คล้ายกับไม่เห็นว่าการฆ่ากัน
ตายเป็นเรื่องร้ายแรง “ปล่อยให้เขาทำตามสบาย เพราะนักโทษทุกคน
ในเรือนจำนี้มีโทษถึงตายทุกคนอยู่แล้ว สักวันหนึ่งทุกคนจะต้อง
ถูกประหารชีวิต ฉะนั้นแม้จะทำความผิดในระหว่างหรือไม่ทำ ทุกคน
ก็ต้องถูกประหารชีวิตอยู่ดี ดีเสียอีกที่เขาจัดการประหารชีวิตกันเอง
โดยไม่ให้เจ้าหน้าที่เพชรฆาตเรือนจำต้องลำบาก!”

ข้าพเจ้ามองดูหน้าผู้บัญชาการเรือนจำด้วยความงงงวยพลาง
คิดในใจว่า เรือนจำนี้ช่างโหดร้ายทารุณอย่างป่าเถื่อนเสียเหลือเกิน
ผู้บัญชาการเรือนจำเองก็ช่างใจไม่ไ้ระก่าเห็นชีวิตของคนเป็นชีวิต
ของมดปลวกไปได้ แต่มิได้พูดออกมาด้วยวาจา เพียงแต่เดินตาม
ผู้บัญชาการฯ และคณะไปอย่างเงียบๆ

นักโทษประหาร

“คุณอยากจะดูการประหารชีวิตนักโทษไหมล่ะ?” ผู้บัญชาการฯ
ถาม

ข้าพเจ้าเกิดความกระอักกระอ่วนใจขึ้นมาทันที เพราะใจหนึ่ง
เกิดความอยากรู้อยากเห็น แต่ใจหนึ่งเกิดความสังเวชสลดใจ ไม่
อยากเห็นเพื่อนมนุษย์ถูกตัดคอต่อหน้าต่อตา กลัวจะเกิดเป็นลม
เพราะตกใจกลัวต่อความโหดร้ายทารุณของการฆ่ามนุษย์ แต่คิดว่า
ถ้าวิธีการประหารชีวิตไม่แสดงความโหดร้ายทารุณเกินไป ก็จะไปดู
ระดับความรู้เสียบ้าง เพื่อให้แน่ใจจึงถามผู้บัญชาการฯ ดู “ทาง
เรือนจำประหารนักโทษโดยวิธีไหน?”

“ทุกชนิด” ผู้บัญชาการฯ ตอบ “ใช้ปืนยิงบ้าง ใช้มีดแทงให้ตาย
บ้าง ใช้ฉ้อนทุบกระโหลกศีรษะบ้าง แขว่นคอบ้าง บังคับให้ดื่มยาพิษ

บ้าง ปลอ่ยลัศจรรย์ให้กัดตายบ้าง กัดคอให้จมน้ำตายบ้าง ให้ ล้อเหล็กขนาดใหญ่บดตัดคอให้ตายบ้าง บางทีก็ให้เจ้าหน้าที่ทรมาน โดยตัดแข้งขาตีนมือหนึ่งออกทีละน้อยๆ จนตายไปเอง”

ข้าพเจ้าถึงกับเหวี่ยงแตกพลั๊ก ด้วยความสะดุ้งตกใจกลัวต่อวิธีการ ประหารชีวิตอันทารุณโหดร้ายที่ผู้บัญชาการฯ บรรยายให้ฟัง “ผมไม่ดู ละครับ” ข้าพเจ้าบอกผู้บัญชาการฯ “เพียงแต่ได้ยินท่านเล่าวิธีการให้ ฟังเท่านั้น ผมก็แทบทนฟังไม่ไหวแล้ว ถ้าไปเห็นจริงๆ ผมเป็นลมแน่”

“รู้สึกว่าคุณขวัญอ่อนมาก” ผู้บัญชาการฯ กล่าวยิ้มๆ “ถ้าคุณ กลายเป็นนักโทษและจะถูกประหารชีวิตแบบนั้นบ้าง คุณจะรู้สึก อย่างไร?”

“ผมก็คงช็อกตายก่อนประหารจริงๆ” ข้าพเจ้าตอบผู้บัญชาการฯ หันไปมองดูเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ยืนอยู่ข้างๆ แล้วก็ยิ้มอย่างมีนัย ทำให้ ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดระแวงอย่างไรชอบกล

เราได้เดินผ่านนักโทษกลุ่มหนึ่ง ซึ่งกำลังนั่งล้อมวงเสพสุราและ ร้องเพลงกันอยู่อย่างสนุกสนาน

“เขาทำอะไรกันครับ?” ข้าพเจ้าถามท่านผู้บัญชาการฯ

“เขากำลังฉลองสมาชิกใหม่ วันนี้ตำรวจนำนักโทษใหม่เข้ามาส่ง เรือนจำหลายคน พวกนี้คงสามารถดิ่งนักโทษใหม่บางคนมาเข้าเป็น สมาชิกได้ จึงดีอกดีใจและฉลองกันเป็นการใหญ่ เหตุการณ์เช่นนี้เป็น ของธรรมดาในเรือนจำของเรา นักโทษทุกกลุ่มปรารถนาอยากได้นักโทษ

ใหม่มาเข้าร่วมคณะ มาช่วยการทำงานของคณะ มีการวิ่งเต้นหาสมาชิกใหม่กันทั่วไป

เดินต่อไปอีกไม่นาน ข้าพเจ้าก็ได้พบกับภาพตรงกันข้ามกับภาพที่เพิ่งเห็นมา คือนักโทษกลุ่มหนึ่งกำลังนั่งล้อมวงส่งเสียงร้องไห้คร่ำครวญอย่างน่าสมเพชเวทนา ท่ามกลางวงนั้นมีชายคนหนึ่งกำลังนอนนิ่งอยู่ มีผ้าขาวม้าคลุมตั้งแต่เข้าขึ้นไปจนถึงศีรษะ ข้าพเจ้าเดินเข้าไปใกล้แล้วถามว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ?”

“สมาชิกของคณะเราคนหนึ่งเพิ่งถูกประหารชีวิต” นักโทษคนหนึ่งตอบทั้งน้ำตานองหน้า “เขาเป็นคนดีและขยันขันแข็งมาก เราทุกคนรักและเสียดายเขาที่มาด่วนถูกประหารชีวิตเสีย เราได้สูญเสียแขนขาของเราไปเสียแล้ว...” ว่าแล้วก็ร้องไห้คร่ำครวญต่อไป

“เขาถูกประหารชีวิตโดยวิธีใด?” ข้าพเจ้าถาม

“โดยวิธีถูกตัดคอ” ชายคนเดิมตอบ เขาค่อยๆ เลิกผ้าคลุมออกจากหน้าของศพ เผยให้เห็นหัวที่ขาดจากไหล่อึ่งอยู่ต่างหากจากลำตัว มีเลือดนองอยู่บนพื้นและจับเกรอะตามหน้าและตามลำตัว

“ขณะที่เขากำลังนั่งคุยกับเราอยู่อย่างสนุกสนานนั้นเอง เพชฌฆาตคนหนึ่งก็ถือดาบอันคมกริบวิ่งมาฟาดฟันลงไปที่คอของเขาสุดแรง ทำให้ศีรษะของเขาขาดกระเด็นตกไป เราต้องเก็บเอาศีรษะของเขามาวางไว้ที่เดิม แล้วก็เอาผ้าขาวม้าคลุมอย่างที่เห็นอยู่นี้”

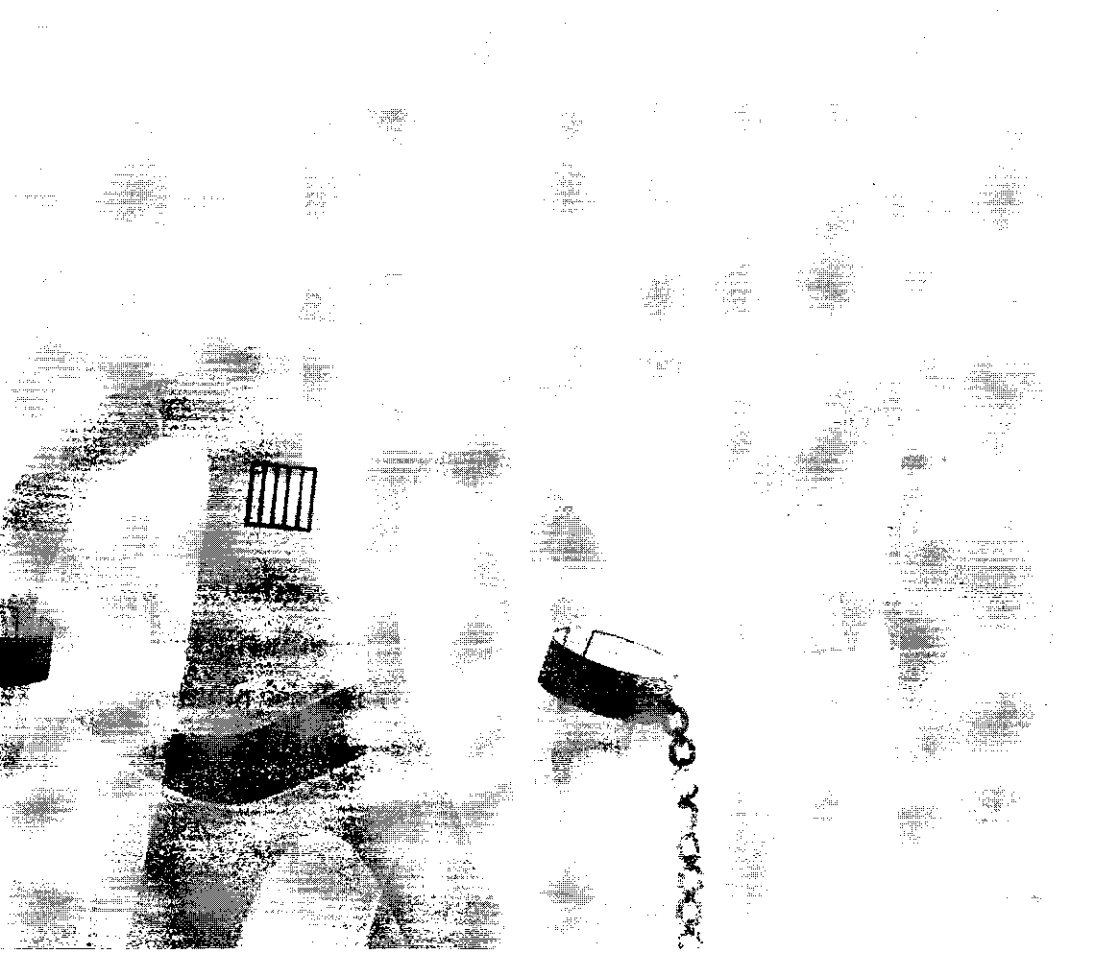
ข้าพเจ้าบอกให้เขาตีผ้าปิดศพเสียตามเดิม แล้วก็หันมาทางผู้บัญชาการฯ ด้วยความตั้งใจจะต่อว่าในความโหดร้ายป่าเถื่อนของเพชรฆาต แต่ก็พูดไม่ออกอยู่เป็นนานเพราะรู้สึกมีอะไรมาจากที่คอหอย เมื่อควบคุมสติสัมปชัญญะได้ดังเดิมแล้ว จึงถามผู้บัญชาการฯ ว่า “ทำไมท่านปล่อยให้คนของท่านทำอย่างป่าเถื่อนเช่นนั้น ท่านมีได้แจ้งให้นักโทษทราบล่วงหน้าหรือว่าจะประหารชีวิตโดยวิธีใด ที่ไหนเมื่อไร? นักโทษไม่มีโอกาสรู้ล่วงหน้าและเตรียมตัวบ้างหรือ?”

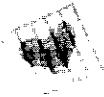
“การประหารชีวิตนักโทษนั้น” ผู้บัญชาการฯ ตอบ “เรายกให้เป็นหน้าที่ของเพชรฆาตโดยตรง เพชรฆาตมีอำนาจที่จะประหารชีวิตใคร ที่ไหน เมื่อใดก็ได้ตามชอบใจ โดยไม่มีการแจ้งให้ทราบล่วงหน้า บางทีนักโทษกำลังนอนหลับอยู่ดีๆ เพชรฆาตอาจจะเอาดาบไปฟันคอตายโดยไม่รู้สึกตัวก็ได้ บางคนกำลังเล่นอยู่อย่างสนุกสนานเพชรฆาตอาจจะเอาฆ้อนไปทุบหัวตายก็ได้”

“ถ้าอย่างนั้น นักโทษทุกคนก็คงนอนตาไม่หลับ” ข้าพเจ้ากล่าวพลางสั่นหัวด้วยความอ่อนอกอ่อนใจต่อระเบียบการอันวิบัติการของเรือนจำแห่งนี้ “คงหวาดผวายุ่งตลอดเวลา เพราะไม่รู้ว่าจะเมื่อไรเพชรฆาตจะมาลากตัวไปประหารชีวิต”

“ตรงกันข้าม” ผู้บัญชาการฯ ตอบ “ไม่มีนักโทษคนใดประหวั่นพรันพรึงต่อการประหารชีวิตเลย นักโทษส่วนมากสืมเสียดินหว่าตนเป็นนักโทษประหาร ต่อเมื่อเห็นเพื่อนถูกประหารต่อหน้าต่อตานั้นแหละจึงจะระลึกขึ้นมาได้ แต่ไม่ซ้าก็สืมสนิทแล้วก็สนุกสนานเพลิดเพลินต่อไป”

ท่านผู้บัญชาการเรือนจำพาข้าพเจ้าตระเวนชมเรือนจำต่อไปอีก เราได้ผ่านกลุ่มนักโทษไปมากมายหลายกลุ่ม สังเกตดูนักโทษทุกๆ กลุ่ม ต่างทำงานและเล่นกันอย่างสนุกสนาน แทบทุกคนมีหน้าตายิ้มแย้ม แจ่มใสเป็นอันดี ทำให้ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับท่านผู้บัญชาการฯ ที่ว่า นักโทษส่วนมากลืมนึกว่าตนเป็นนักโทษประหาร

กำแพงเรือนจำ

“ทางเรือนจำมีระเบียบควบคุมนักโทษอย่างไรบ้าง?” ข้าพเจ้าถาม

ผู้บัญชาการฯ หัวเราะแล้วตอบว่า “ไม่มีเลย นักโทษจะเล่น จะทำงาน จะกิน จะนอน จะเที่ยวที่ไหนก็ได้ ภายในเรือนจำนี้ ไม่มีการควบคุมใดๆ ทั้งสิ้น”

“การปล่อยปละละเลยเช่นนี้ ท่านไม่กลัวนักโทษแหกคุกหรือ?”

ผู้บัญชาการเรือนจำหัวเราะดังยิ่งขึ้น แล้วตอบว่า “ไม่กลัว ผมจะบอกเหตุผลว่าทำไมไม่กลัว ประการแรกก็เพราะว่า ไม่มีใครอยากก็สนุกสนานเพลิดเพลินจนไม่อยากจะออกไป ทุกคนอยากอยู่ที่นี้ อยากถูกประหารชีวิตและตายที่นี่! นั่นเป็นเหตุผลสำคัญที่สุด เหตุผลอีก

“แล้วนักโทษอื่นๆ ทำไมไม่ออกตามช่องที่เขาเจาะไว้แล้ว จะได้ช่วยกันเจาะกำแพงหินต่อไป” ข้าพเจ้าถาม

ผู้บัญชาการฯ ตอบว่า “ผมบอกคุณแล้วว่าไม่มีใครคิดอยากจะออกไปจากเรือนจำ และยิ่งกว่านั้นช่องแต่ละช่องที่นักโทษเจาะสำเร็จนั้น เราจะจัดการปิดให้ตีเหมือนเดิมทันทีที่นักโทษคนนั้นลุดออกมาพ้น ฉะนั้นถ้าใครอยากออกก็ต้องเจาะช่องใหม่สำหรับตนเอง เจาะให้กันไม่ได้ ฉะนั้นนักโทษคนหนึ่งจึงเจาะช่องได้สำหรับตนคนเดียวเท่านั้น”

“มีนักโทษคนใดสามารถเจาะทะลุกำแพงหินบ้างไหม?”

“มีเหมือนกัน แต่น้อยเต็มที ถ้าคุณมองดูที่ฐานกำแพงเหล็ก คุณจะเห็นนักโทษหัวเห็ดเพียงคนหรือสองคนเท่านั้น โน่นยังงั้นละ คนหนึ่งเพียงลุดออกไปได้จากกำแพงหิน”

ข้าพเจ้ามองตามมือท่านผู้บัญชาการฯ ไปที่ฐานกำแพงเหล็ก และเห็นนักโทษผู้มีร่างล่ำสันปีกบินคนหนึ่งกำลังใช้ขวานฟันกำแพงเหล็กอยู่อย่างเหนื่อยอ่อน ขวานของเขา รู้สึกว่าเต็มไปด้วยประกายแวววับ ทุกครั้งที่เขายกขึ้นฟัน มันจะสะท้อนแสงแวววาวเข้านัยน์ตาของเรา จนเราต้องหลับตา ข้าพเจ้านึกชมความอุตสาหะวิริยะของนักโทษหัวเห็ดคนนั้นอยู่ในใจและภาวนาขอให้เขาออกไปให้ได้

“เคยมีนักโทษเจาะกำแพงเหล็กออกไปได้บ้างไหมครับท่านผู้บัญชาการ?”

ครึ่งคราว แต่ชายคนนั้นก็ใจเย็นอย่างน่าอัศจรรย์ เขามีได้แสดงอาการโกรธเคืองหรือพูดจาโต้ตอบผู้ก่อกวนเหล่านั้นแต่อย่างใด

เขาเอามือควานลงไปในถุงซึ่งวางอยู่บนพื้นข้างๆ แล้วหยิบเอาชวานเล่มหนึ่งขึ้นมา เขาชูชวานไปรอบๆ แล้วพูดขึ้นว่า

“พี่น้องทั้งหลาย! นี่คือนวนหินสำหรับเจาะกำแพงอิฐ ท่านผู้ใดอยากจะได้รับอิสรภาพ โปรดเอาชวานนี้ไปเจาะกำแพงอิฐ ข้าพเจ้ายินดีจะมอบชวานนี้แก่ท่านฟรี”

พูดแล้วเขาก็ชูชวานนั้นไปรอบๆ แต่ปรากฏว่าไม่มีนักโทษคนใดแสดงความสนใจในชวานของเขาเลย นักโทษคนหนึ่งได้ตะโกนขึ้นว่า

“เดี๋ยวนี้เป็นสมัยจรวดแล้ว เราไม่ต้องการชวานหิน เชิญท่านไปแจกคนสมัยหินของท่านเถิด”

โดยมิได้คำนึงต่อคำเยาะเย้ยของนักโทษคนนั้น ชายผู้ใจเย็นคงชูชวานต่อไปอีก จนกระทั่งมีนักโทษคนหนึ่งยืนขึ้นเดินไปรับชวานจากเขา นักโทษคนนั้นหยิบชวานมาลูบคลำพิจารณาดูหน่อยหนึ่ง แล้วก็โยนกลับคืนไปให้เจ้าของ พลังพูดว่า “มันหนักเกินไป แยกไม่ไหว”

ชายผู้หวังดีหยิบชวานหินเล่มนั้นมาเก็บไว้ แล้วล้วงเอาชวานอีกเล่มหนึ่งออกมาจากถุง ยกชูไปรอบๆ พลังพูดว่า

“พี่น้องทั้งหลายนี่คือ ชวานเหล็กใช้สำหรับเจาะกำแพงชั้นกลาง คือกำแพงหิน ผู้ใดต้องการข้าพเจ้ายินดีจะให้โดยไม่คิดมูลค่าแต่อย่างใด เชิญรับเอาไปเถิด”

เขาส่งขวานไปรอบๆ ด้วยสายตาแสดงความวิงวอน แต่ไม่ปรากฏว่ามีใครรับเอา เขาวางขวานเหล็กลงไว้แล้ว แล้วล้วงเอาขวานเล่มใหม่ขึ้นมา เขาชูไปรอบๆ ตามเคย พลังกล่าวว่า

“พี่น้องทั้งหลาย กำแพงเหล็กชั้นนอกอาจจะหนาและสูง แต่ท่านไม่ต้องท้อใจ นี่คือนขวานพิเศษสำหรับเจาะกำแพงเหล็ก ถ้าท่านดูให้ดีท่านจะเห็นว่า คมของขวานนี้ทำด้วยเพชร โปรดดูด้วยตาของท่านเอง”

เขาได้หยิบเอาเหล็กมาท่อนหนึ่ง แล้วก็ใช้ขวานนั้นฟันให้ดูเป็นตัวอย่าง ปรากฏว่าเขาจ้วงฟันเพียงครั้งเดียวท่อนเหล็กนั้นก็ขาดกระเด็น แต่ถึงกระนั้นก็ไม่มีใครสนใจจะรับเอาขวานนั้น ชายผู้ใจเย็นก็รวบรวมขวานใส่ถุงยกขึ้นแบกบนบ่า แล้วก็ออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังนักโทษกลุ่มอื่นต่อไป ท่ามกลางเสียงหัวเราะเยาะของนักโทษกลุ่มนั้น

ทุกคนคือนักโทษประหาร

ขณะนั้นเป็นเวลาเกือบ ๑๑.๐๐ น. ซึ่งเป็นเวลาที่ข้าพเจ้าจะต้องกลับ เพราะมีนัดรับประทานอาหารกลางวันกับเพื่อน ข้าพเจ้าขอบคุณผู้บัญชาการฯ แล้วก็กล่าวคำอำลา

“คุณยังจะกลับไม่ได้” ผู้บัญชาการฯ พูดด้วยท่าทางขึงขัง ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจไม่น้อย ใจหนึ่งคิดว่าผู้บัญชาการฯ อาจจะชวนให้รับประทานอาหารเช้ากลางวันด้วย แต่เพื่อให้แน่ใจจึงถามดู

“ทำไมละครับ?”

“กฎของเรือนจำมีอยู่ว่า ทุกคนที่เข้ามาในเรือนจำของเราต้องกลายเป็นนักโทษประหารของเราด้วย เพราะฉะนั้น เวลานี้คุณได้กลายเป็นนักโทษของเราเสียแล้ว!”

ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจและงุนงงดูถูกดูเหยียดที่ศีรษะ แต่ก็ยังอุ่มใจอยู่ว่า ผู้บัญชาการฯ คงจะล้อเล่นสนุกๆ มากกว่าจึงกล่าวว่า “ท่านผู้บัญชาการฯ อย่าล้อผมเล่นเล่นนำ ผมจะต้องรีบไปพบเพื่อนตามนัด”

“คุณไม่มีหวังจะไปพบเพื่อนตามนัดได้เด็ดขาด” ผู้บัญชาการฯ พุดพลางหัวเราะอย่างผู้มีชัยชนะ ท่านได้หันไปมองดูเจ้าหน้าที่เรือนจำอย่าง มีชัย แล้วหันไตนั้น เจ้าหน้าที่ผู้มีร่างกายกำยำ ๒ คน ก็ตรงเข้ามา ขนาบข้างซ้ายขวาของข้าพเจ้าและยึดแขนไว้อย่างมั่นคง

ถ้าสามารถมองเห็นตัวเองในขณะนั้น ใบหน้าของข้าพเจ้าคง ขาวซีดด้วยความตกใจกลัวสุดขีด เพราะการกระทำของผู้บัญชาการฯ ตอนนั้นบอกว่าเอาจริงแน่นอน

“คุณไม่เชื่อหรือว่าผมพูดจริง” ผู้บัญชาการฯ พุดขึ้น “ถ้าไม่เชื่อ ผมจะพาไปดูอะไรบางอย่าง” ว่าแล้วก็ออกเดินทันที ข้าพเจ้าถูกเจ้าหน้าที่ จุดให้เดินตามไปด้วย เราได้มาถึงตึกใหญ่หลังหนึ่ง ผู้บัญชาการฯ สั่ง ให้เราหยุดที่ประตู เมื่อประตูถูกเปิดออก ข้าพเจ้ามองเข้าไปข้างใน ก็ได้พบภาพที่ไม่เคยนึกฝันว่าจะได้พบในเรือนจำ ภายในตึกนั้น เต็มไปด้วยพระภิกษุ สามเณร พระราชา มหาภักดิ์ริย์ ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี นายพล มหาเศรษฐี และบุคคลชั้นสูงอีกมากมาย!

“ทั้งหมดนี้คือนักโทษประหารของผมทั้งสิ้น!” ผู้บัญชาการฯ พุด แล้วมองดูหน้าข้าพเจ้า คล้ายกับจะบอกว่า “คนใหญ่คนโต ขนาดนั้นยังตกเป็นนักโทษของผม นับประสาอะไรกับคุณซึ่งเป็นคนธรรมดาๆ คนหนึ่ง”

ข้าพเจ้ารู้สึกหน้ามืด ศีรษะหมุนตัวคล้ายจะเป็นลมจึงทรุดตัวลงนั่งเอามือกุมศีรษะแทบประตูดิฉันนั่นเอง ขณะที่นั่งหลับตาอยู่นั้นเอง ภาพใบหน้าภรรยาสุดที่รักก็ปรากฏขึ้นมาในหัวงั้นึก แล้วภาพมารดาพี่น้อง ตลอดจนลูกศิษย์ที่สอนอยู่เป็นประจำ จิตใจในขณะนั้นวิ่งพล่านกลับไปยังทุกคนและทุกสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง เขาเหล่านั้นจะอยู่อย่างไร กินอย่างไร และคิดอย่างไร เมื่อทราบว่าข้าพเจ้าได้กลายเป็นนักโทษประหารเสียแล้ว ขณะที่จิตใจกำลังวิ่งพล่านอยู่นั้น ภาพพุทธสถานก็ปรากฏขึ้นมาในหัวงั้นึกพร้อมกับจำได้ว่า ในวันศุกร์ที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๐๘ จะต้องไปแสดงปาฐกถาเรื่อง “ต้นเกิดชาวพุทธ” ประชาชนจำนวนมากที่อยากฟังปาฐกถาจะรู้สึกผิดหวังเพียงไร ถ้าถึงเวลาแล้วไม่มีข้าพเจ้าไปแสดงปาฐกถา พร้อมๆ กันนั้น ก็เกิดการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวขึ้นมาทันทีว่าจะต้องไปแสดงปาฐกถาให้ได้

“ท่านผู้บัญชาการฯ ที่รัก” ข้าพเจ้าพูดออกมาคล้ายคนบ้า “ท่านจะเอากับผมอย่างไรก็เอา ผมยอมทั้งนั้น แต่ผมใคร่ขอความกรุณาจากท่านเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย คือขออนุญาตออกไปแสดงปาฐกถาที่พุทธสถานในคืนวันศุกร์ที่ ๒๐ สิงหาคมนี้ ท่านจะอนุญาตหรือไม่?”

ผู้บัญชาการฯ นั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า “ตกลง เพื่อประโยชน์ส่วนรวม แต่ผมจะให้เจ้าหน้าที่เรือนจำ ๓ คน ควบคุมไปทุกฝีก้าว”

พระคุณเจ้าและท่านสาธุชนที่เคารพ! ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดอยู่นี้ เจ้าหน้าที่ทั้ง ๓ จากเรือนจำกำลังยืนคุมข้าพเจ้าอยู่ คนที่ยืน

ทางขวามือของข้าพเจ้า คือเจ้าหน้าที่ที่ทรمانักโทษให้ตายโดยวิธี
ตัดแข็งตัดขา คนที่ยืนทางซ้ายมือนี้ คือพนักงานปล่อยสัตว์ร้ายให้
กัดนักโทษตาย ส่วนอีกคนหนึ่งที่ยืนถือขวานอยู่ข้างหลังข้าพเจ้านั้น
คือเพชรฆาตผู้ประหารชีวิตนักโทษโดยตรง หลังจากแสดงปาฐกถา
ที่นี้เสร็จแล้ว ข้าพเจ้าจะถูกนำตัวขึ้นสู่เรือนจำและจะถูกประหารชีวิต
ณ วันใดวันหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ไม่มีทางรู้ ข้าพเจ้าขออำลาท่าน
ทั้งหลายไปก่อน

สวัสดิ์

กุญแจไขเรือนจำ

๑. เรือนจำใหญ่ได้แก่อะไร? ทำไมจึงเรียกว่าเรือนจำ?

☞ เรือนจำใหญ่ได้แก่โลกนี้ทั้งโลก ถ้าพูดอย่างกว้างขวาง หมายถึงภพทั้ง ๓ คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ ซึ่งเป็นแดนเกิด แดนตายของสัตว์ เหตุที่ได้ชื่อว่าเรือนจำก็เพราะเป็นที่กักขังสัตว์ไว้ มิให้บรรลู่ถึงพระนิพพาน

๒. นักโทษประหารหมายถึงใคร? ทำไมจึงเรียกว่านักโทษประหาร?

☞ นักโทษประหารหมายถึง สัตว์ทั้งหลายที่เวียนว่ายตายเกิด อยู่ในภพทั้ง ๓ เหตุที่เรียกว่านักโทษประหาร ก็เพราะว่า สัตว์ทั้งหลาย ในสามภพ ไม่ว่าจะเกิดในกำเนิดสูงหรือต่ำ จะต้องตายทั้งสิ้น

๓. ข้อที่ว่า นักโทษไม่รู้ตัวว่าเป็นนักโทษถูกขังอยู่ในเรือนจำนั้น หมายความว่าอย่างไร?

๒-๓ หมายความว่า สัตว์ที่เกิดในสามภพ หารู้สึกตัวไม่ว่า ตนติดอยู่ในห้วงทุกข์ และจะต้องตาย แต่มีวสนุกสนานเพลิดเพลิน อยู่ในภพนั้นๆ จนลืมตัว

๔. ข้อที่ว่านักโทษในเรือนจำรวมกันเป็นกลุ่มๆ ช่วยเหลือกัน และกัน แสวงหาสมาชิกมาเข้ากลุ่มและมีการเฉลิมฉลองเมื่อมีสมาชิกใหม่ นั้น หมายความว่าอย่างไร?

๒-๓ หมายความว่า คนในโลกรวมกันอยู่เป็นครอบครัว เมื่อมีคนเกิดขึ้นในครอบครัวก็ดีอกดีใจ ถ้าไม่มีก็พยายามที่จะให้มีทุกวิถีทาง

๕. ตำรวจที่นำนักโทษมาส่งเรือนจำหมายถึงอะไร?

๒-๓ หมายถึงชาติหรือความเกิด ซึ่งส่งให้สัตว์มาเกิดในภพทั้งสาม

๖. วิธีการประหารชีวิตนักโทษแบบต่างๆ นั้น หมายความว่าอย่างไร?

☛ หมายความว่า สัตว์ที่เกิดมาในโลกย่อมประสบความตายโดยวิธีการต่างๆ กัน ตายดีบ้าง ตายร้ายบ้าง การตายโดยถูกทรมาณให้ตายโดยการตัดแขนตัดขา หมายถึง การตายด้วยโรคชรา, การตายโดยถูกสัตว์ร้ายกัดตาย หมายถึง การตายด้วยโรคต่างๆ, การตายโดยถูกล้อหล่อกบด ถูกบังคับให้ดื่มยาพิษ เป็นต้น หมายถึง การตายด้วยอุบัติเหตุต่างๆ

๗. การที่เพชรฆาตสังหารชีวิตนักโทษที่ไหนก็ได้ เมื่อไรก็ได้ นั้นหมายถึงว่าอย่างไร?

☛ หมายความว่า การตายของสัตว์ย่อมไม่มีนิमित ไม่มีสัญญาณแจ้งให้ทราบล่วงหน้า อาจจะตายเมื่อไรที่ไหนก็ได้ ตายโดยวิธีไหนก็ได้ ไม่มีใครเลือกเวลา สถานที่ และวิธีการตายของตนได้เลย

๘. การที่นักโทษมีเสรีภาพจะไปไหนๆ ทำอะไรก็ได้ภายในเรือนจำและมีเสรีภาพในการทำงานต่างๆ หารายได้นั้น หมายความว่าอย่างไร?

☛ หมายความว่า สัตว์ที่เกิดในภพใด ย่อมมีเสรีภาพที่จะเที่ยวไปทำอะไรต่าง ๆ ในภพนั้น เช่นเกิดเป็นมนุษย์ก็มีสิทธิที่จะเที่ยวไปในโลกและประกอบอาชีพต่างๆ ที่ตนชอบ หารายได้เลี้ยงตนและครอบครัว

๙. ข้อที่ว่าเมื่อนักโทษถูกประหารชีวิตตายไป ทรัพย์สมบัติของเขาต้องตกเป็นของเรือนจำ หมายความว่าอย่างไร?

☛ หมายความว่า ทรัพย์สมบัติทั้งปวงที่มนุษย์แสวงหารวบรวมไว้นั้น ถ้ามนุษย์ทุกคนตายก็จะกลับคืนไปทับถมแผ่นดินตามเดิม

๑๐. กำแพงทั้ง ๓ ชั้นที่ล้อมเรือนจำไว้ หมายถึงอะไร?

☛ กำแพงอิฐชั้นใน หมายถึงกรรมดีและกรรมชั่วที่เป็นเหตุให้สัตว์เกิดใน ๓ ภพ, กำแพงหินชั้นกลาง หมายถึงกิเลสหยาบ เช่น โลก โกรธ หลง อันเป็นเหตุให้สัตว์ทำกรรม, กำแพงเหล็กชั้นนอก หมายถึงอวิชชา ซึ่งเป็นกิเลสละเอียดทำลายได้ยาก แม้เกิดในพรหม-โลกก็ยังมีอวิชชา

๑๑. ขวานหิน ขวานเหล็ก และขวานเพชร สำหรับทำลาย กำแพงอิฐ กำแพงหิน และกำแพงเหล็ก หมายถึงอะไร?

☛ ขวานหิน หมายถึง คีล สำหรับควบคุมกาย วาจา ให้เรียบร้อย, ขวานเหล็ก หมายถึง สมาธิ สำหรับปราบกิเลสหยาบ, ขวานเพชร หมายถึง ปัญญา ซึ่งใช้สำหรับทำลายกิเลสละเอียดคืออวิชชา

๑๒. นักโทษที่กำลังแหกคุก โดยใช้ขวานทำลายกำแพงอิฐ กำแพงหิน และกำแพงเหล็ก หมายถึงใคร?

☛ หมายถึงพุทธบริษัททั้ง ๔ ผู้เห็นภัยในวัฏฏะปฏิบัติตามหลักศีล สมาธิ ปัญญา เพื่อทำลายกรรม กิเลสหยาบและกิเลสละเอียด เพื่อความเป็นอิสระจากวัฏฏะ นักโทษที่กำลังทำลายกำแพงอิฐมีมาก เปรียบเหมือนคนที่ปฏิบัติขั้นศีลได้มีมาก, นักโทษที่กำลังใช้ขวานเหล็กทำลายกำแพงหินมีน้อยลง เปรียบเหมือนพุทธบริษัทที่ปฏิบัติขั้นสมาธิมีน้อย, นักโทษที่ใช้ขวานเพชรทำลายกำแพงเหล็กมีน้อยที่สุด เปรียบเหมือนพุทธบริษัทที่เข้าถึงขั้นปัญญามีน้อย

๑๓. ทางเรือนจำไม่ห้ามปรามนักโทษที่คิดจะแหกคุก และถ้าแหกคุกได้สำเร็จ ยังได้รับสิทธิพิเศษให้เข้าออกเรือนจำได้ทุกเวลา ให้ชักชวนนักโทษอื่นๆ ให้แหกคุกได้ หมายความว่าอย่างไร?

☛ หมายความว่า วัฏฏะไม่เคยกีดกันผู้ที่จะปฏิบัติตามศีล สมาธิ ปัญญา เพื่อบรรลुพระนิพพาน เมื่อบรรลุพระนิพพานแล้ว จะเทศนาสั่งสอนให้สัตว์ทั้งหลายทำลายวัฏฏะเสียก็อาจทำได้

๑๔. บรูซผู้ยื่นโฆษณาชักชวนให้นักโทษแหกคุกและแจกขวานหิน ขวานเหล็ก ขวานเพชร หมายถึงใคร? การที่นักโทษไม่สนใจ หมายความว่าอย่างไร?

ตอบ หมายถึงพุทธบริษัทผู้เห็นภัยในวิภวัญจะปฏิบัติตามหลักศีล สมาธิ ปัญญา จนบริสุทธิ์หลุดพ้นด้วยตนเองแล้ว สั่งสอนผู้อื่นให้ ปฏิบัติตาม การที่นักโทษไม่ค่อยสนใจนั้น เปรียบเหมือนมนุษย์ในโลก ที่มัวเพลิดเพลินอยู่กับอารมณ์ของโลก ไม่สนใจในพระศาสนา ไม่ ปฏิบัติตามศีล สมาธิ ปัญญา

๑๕. การที่ “ข้าพเจ้า” เข้าไปเยี่ยมเรือนจำ แล้วก็พลอยถูกจับ กลายเป็นนักโทษประหารไปด้วย หมายความว่าอย่างไร?

ตอบ หมายความว่า ใครๆ ก็ตามที่ได้ไปเกิดในภพทั้ง ๓ แล้ว จะต้องตายทั้งสิ้น

๑๖. เจ้าหน้าที่หังสามของเรือนจำที่ควบคุม “ข้าพเจ้า” อยู่ทุก ฝีก้าวนั้น หมายถึงอะไร?

ตอบ เจ้าหน้าที่ที่ทรمانสัตว์โดยการค่อยๆ ตัดอวัยวะต่างๆ ออก ทีละน้อย หมายถึง ชรา ความแก่, เจ้าหน้าที่ปล่อยสัตว์ร้ายกัดนักโทษ ให้ตาย หมายถึง พยาธิ ความเจ็บป่วย, เพชฌฆาตผู้ประหารชีวิต นักโทษโดยตรง หมายถึง มรณะ ความตาย

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต สอนว่า

กายนี้เป็นที่อาศัยของจิตและเป็นทางเดินของจิต เปรียบเหมือนแผ่นดินย่อมมีทางน้อยใหญ่ เป็นที่สัญจรของบรรดาสัตว์ทุกหมู่เหล่า กายนี้ก็เหมือนกัน ย่อมเป็นที่อาศัยของจิตเป็นที่เที่ยวไปมาของจิตฉันนั้น

ถ้าจิตมัวเมายึดถือกายนี้เป็นของตนเมื่อใด เมื่อนั้นย่อมได้รับความทุกข์โศกเศร้าเสียใจ มีความเดือดร้อนทวนวายอยู่เป็นนิจ

ธรรมชาติของดีทั้งหลายย่อมเกิดมาแต่ของไม่ดี อุปมาดังดอกปทุมชาติอันสวยงามๆ งามๆ ก็เกิดมาจากโคลนตมอันเป็นของสกปรก ปฏิกูล น่าเกลียด แต่ว่าดอกบัวนั้นเมื่อพ้นโคลนตมแล้ว ย่อมเป็นสิ่งที่สะอาดเป็นที่ทัดทรงของพระราชอุปราชา อำมาตย์ และเสนาบดี เป็นต้น

ดอกบัวนั้นก็มิกลับคืนไปยังโคลนตมอีกเลย ข้อนี้เปรียบเหมือนพระโยคาวจรเจ้า ผู้ประพฤติพากเพียรประกอบพยายามย่อมพิจารณาแต่สิ่งสกปรก น่าเกลียด จิตจึงพ้นสิ่งสกปรกน่าเกลียดได้ สิ่งสกปรกน่าเกลียดนั้นก็คือ **ตัวเรา**นี่เอง

สังขารทั้งหล่าย
ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามกาล
อายุที่เราได้มานั้น
แตกต่างกับชีวิตที่เราสิ้นไป

เกี่ยวกับคน

คนเรานั้น	แม่นิ่งใหญ่	ครองพิภพ
แม่นเป็นปราชญ์	รู้เจนจบ	ทุกสิ่งสรรพ
แม่นรวยทรัพย์	รวยญาติมิตร	รวยฐานันดร
สุดท้ายผัน	เป็นผุยผง	ลงสู่ดิน

อะไรที่เป็นของเรา

ทรัพย์สมบัติตามไปได้แค่วันตาย
มิตรสหายตามไปได้แค่วันจน
คนที่รักตามไปได้แค่บ่าช้า
ตามไปได้ถึงชาติหน้ามีแต่บาปและบุญ

แสง จันทร์งาม

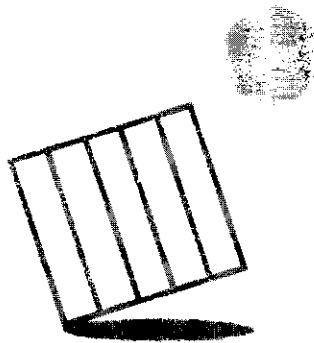
ป ญ ญ นิ ธิ แ ส ง จ ัน ท ร ัง ก ม

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๕ ดิษยานุศิษย์ และมิตรสหายของข้าพเจ้า ได้ร่วมกันจัดตั้ง ปุญญานิธิแสง จันทรังาม ขึ้น เพื่อหาดอกผลมา อุปลัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนา เช่น การให้ทุนการศึกษาแก่พระภิกษุ สามเณรนักศึกษาที่เป็นพระสัมมาปฏิบัติ และเรียนดีของมหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา วัดเจดีย์หลวง เชียงใหม่ การพิมพ์หนังสือธรรมะดีๆ เผยแผ่ และการจัดการแสดงปาฐกถาธรรม ปีละ ๑ ครั้ง ในวันเกิดของข้าพเจ้า เป็นต้น

หากท่านได้อ่านหนังสือนี้แล้ว ปรารถนาจะมีส่วนร่วมในกุศล- ธรรมทาน ซึ่งเป็นยอดแห่งทานทั้งปวง ขอได้โปรดบริจาคปัจจัยตาม ศรัทธา โดยการโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากแบบออมทรัพย์ ชื่อบัญชี นายแสง จันทรังาม (ทุนนิธิ ศ.แสง จันทรังาม) ธนาคารกรุงไทย สาขาพระสิงห์ เลขที่บัญชี ๕๕๐-๑-๑๕๓๕๓-๘ แล้วโปรดส่งสลิป ไปโอนแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบทางโทรสารเลขที่ ๐-๕๓๘๑-๔๗๕๒ หรือ โทรศัพท์ ๐๕๓-๒๗๐-๕๗๕-๖ ด้วย เพื่อจะได้ได้ออกอนุโมทนาบัตรให้

ขออำนาจกุศลผลธรรมทานของท่าน ขอให้ท่านจงสุขกายสบายจิต คิดสิ่งใดให้ดังประสงค์ เจริญด้วยอายุ วรรณะ สุข พละ ทุกเมื่อ เทอญฯ

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ แสง จันทรังาม

เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว
โปรดส่งต่อให้นักโทษประหารคนต่อไปได้อ่าน